

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήδη τριακοστών μετρούντες χρόνον
εδραούμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χθις κι' ένια κόσσα δεκαπέντε δοξασιμένο,
ποδ με μάντις εθιότιμούς αγαθά κι' έγω προομένω.

Ένδεκάτ' Ίουλλου
και θρααμδς ύψηλλου.

Χθις και τρακόσα και σαραντάνα,
διωγμδς και πάλι' στή' δική μας γέννα.

οκαγούδρα θά του' πώ του Στρατηλάτη,
ύνα' σ' τής Δεκελείας τό Παλάτι.

Θέλω τραγούδι να σου' πώ, πολύπαθε, και πάλι,
ποδ να μην τάπαν άλλοι.
Θέλω μονάχα, Βασιληά,
ν' άκοες Λαοδ ζητωκραυγή,
να σε ξυπνούνε τα πουλιά
με κάποια νέα χαραυγή.

Α.
Ύπου, Μεγαλειότατε, σ' άρέσ' ή μουσική,
αλα μέλος σήμερα ν' άνέμειλλα γλυκού,
μ με την άρπα του Δαυιδ και με Πινδάρου λόρα
τραγουδήσω λιγαρά την λατρευτή Πορφύρα.

Ο κόσμος την άγάπη του για Σε την άπέρωσ...
γαλήνιος κοιμήσου...
τάρα κι' αυτός άνέρωσσε
με την άνάρρωσί σου.

Ήθελα τώρα, Βασιληά,
μέσα σε Μούσης άγκαλιά
γλυκοναουρίζσαι με μουσικήν άνείρωσ,
ε να κυτάξής σθρανόδς σμαράγδων και ασπαιρών.

Έπέρασαν οι πυρετοί και τής πληγής οι πόνοι,
Μεγαλειότης έπως πριν θά γίνης ρωμαλιάς,
τάρα θά τρέψ έλευθερα σαν θέλγης και πετόνι,
χωρίς κρυφά να τό ζητήγς από τον Άχίλλεα.

Ήθελα, Βασιληά μου, να κάνης νάνι: νάνι,
Ίσ'τό προσέφαλό σου να στέγη με στεφάνι.
μιά Δόξα σιγγλή,
ποδ δίχως να μιλή
και στερανόνει τοδς έσροδς άγώνας
Έλληνικής Κορώνας.

Γ.
Σήκω και πέταξε ψηλά,
βρυχάται μακαλλάρης,
σήκω και σ' έκανε καλά
τής Παναγιάς ή χάρις.

Ήθελα να κοιμάσαι χωρίς και σὺ ν' άκοδς
θ μαρτυρούντες Γένους τόνοδς σπαρακτικούδς,
αρις κανένα στήθος κοντά σου να γογγύζη,
ε μίμητε πεταλούδας φτερό να μη σ' έγγιζη.

Σήκω με νέναν δύναμι ενόρστου Κωνσταντίνου,
για δάφνας ξανακίνησ
και πέσε και προσκύνησ,
την Δέσποινα, την Γιάτρισσα, την Παναγιά τής Τήνου,
ποδ' μπρός της κλίνει γόνατα τό πρώτο σου παιδί
και Χερουβειμ άκούεται μελλόρωτος φθί.

Ήθελα, Βασιληά μου πολύπαθε, για Σε να
να παύσσουν μια στιγμή
τοδς Γένους οι λυγμοί,
ποδ φονιά Προφήτη τό έκκληρίζει γέννα.

Και φάλλει τον' Ακάθιστον δ κόσμος δλοφύχως:
χάιρε, κλεινόν κι' άπόρθητον τής Βασιλείας τευχος,
χάιρε, δι' ής εσώθημεν και πάλιν εν κινδόνω,
χάιρε, δι' ής έγειρόνται τρόπαια Κωνσταντινών.

Β'.
Μέσα σε ρόδα και δροσισαί
κι' άρώματα κοιμού,
και μαχητών άρματωσιαί
και νίκαις άνθμου.

Κι' έγω θεράπων ύμνωδς όρθόνομα σφρηγών
με Σε τον Στρατηλάτην μας και τον Μεγαλειότατον,
και πάντας την όπέρμαχον όμοδομεν Στρατηγόν,
όπου τον Λόγον έσκες, τον πάντων' Άγιώτατον.

